

De heilige belofte

Colofon

ISBN: 978 94 6365 497 5

1e druk 2022

© 2022, Sylvia Lucia

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De heilige belofte

Sylvia Lucia

“God is alle licht van het universum en is in alle mensen.”

*“Probeer altijd iemands kwetsbare plek te ontdekken,
want dan weet je waar je hem niet moet raken.”*

C. Buddingh’

Inhoud

Inleidend hoofdstuk	9
Deel 1	17
1. Hoe het allemaal begon	17
2. Heimwee naar de Pinkstertuin	21
3. De tunnel	27
4. De uittreding naar het ouderlijk huis van Oliver Lodge	31
5. De derde dimensie	39
6. Ziel en geest	45
7. De dimensies	48
8. De geboorte van een kindje	51
9. Hulp in het verzorgingscentrum	57
10. De monniken	63
11. Verschillende gradatiesferen in alle dimensies	70
12. De auralifter	77
13. Chestnut was vroeger een moordenaar	83
14. De schilder	91
15. De man met de cape	100
16. Examen	105
17. Helpen bij het sterven van Koos	108
18. De jongen met leukemie	113
19. De beëdiging	123
20. Het bijstaan van mensen met psychische problemen	128
21. Anna is getraumatiseerd	136
22. Anna krijgt een flatje	149
23. Anna kiest haar weg	156
24. Verbinding	164

Deel 2	177
25. In een uittreding terug naar het leven van Raymond Lodge	177
26. Officiële onderzoeken door The Western Front Association van België	182
27. Op naar Ieper	185
28. Mijn bewijs	191
Nawoord	195
Wie was Sir Oliver J. Lodge?	196
Afsluiting met de woorden van Frans Descamps	197

Inleidend hoofdstuk

Vanaf mijn geboorte nam ik de astrale gedaanten van mijn begeleiders waar. Als klein kind zag ik een man met een sik naast mijn bed zitten. Een beetje leunend met zijn elleboog op de armleuning van de stoel, zijn lange benen over elkaar geslagen. Met zijn wijsvinger streelde hij over zijn sikje. Zijn haar was achter nogal lang, maar boven op zijn hoofd was hij kalend.

Hij vertelde mij, toen ik ietsje ouder werd, dat hij in Engeland had gewoond en wetenschapper was geweest. Hij sprak zijn naam voor me uit als Oliver J. Lodge, maar het klonk zo Engels dat ik er als kind niet zoveel mee kon. Het lukte me niet om het te onthouden.

Daarna, toen ik ongeveer zes jaar oud was, verscheen zijn naam in zwart gedrukte letters op mijn kastdeur en op de muren en terwijl ik ze bekeek, sprak hij zijn naam langzaam voor me uit: “Oliver J. Lodge.” Hij noemde zijn tweede naam niet voluit, maar alleen de letter J, die voor mij een opvallende Djié-klank had.

Dat zijn mijn eerste herinneringen aan het horen van zijn naam. Ik zat in de eerste klas en ik leerde net de letters van het alfabet. Met moeite probeerde ik enige bekende letters te onderscheiden, maar het was een lastige klus omdat ik gelijktijdig de concentratie vast moest houden om de letters in stand te houden. Zodra mijn concentratie verslapte nam het astrale beeld af, van zowel Oliver Lodge als van de letters. Ik kon geen pen en papier pakken, want daarbij zou ik mijn aandachtspunt moeten loslaten. Daarom probeerde ik rustig te blijven en op te pakken wat ik kon onthouden en begrijpen op dat moment. Terwijl ik de letters probeerde te

lezen, sprak Oliver J. Lodge langzaam zijn naam weer uit en ik pakte het allereerst het opvallende geluid van de ‘Djié’.

De volgende opvallende klank was de D en de G in zijn achternaam, die achter elkaar aan kwamen en voor mij klonken als een Z. Zo kwam ik tot de letters: Djiez.

Met de onbegrensde mogelijkheden van het kinderlijke brein plakte ik de O en de L, van de voornaam Oliver, aan elkaar, omdat ik net op school geleerd had dat een rondje met een stokje de kleine letter A vormde. Zo deed ik dat ook met de L en de O in de achternaam Lodge. Een stokje met een rondje was voor mij een kleine letter B.

Ik bekeek het geheel en vond dat stokje toch een beetje verwarrend, want ik had ook een letter L in mijn eigen naam, maar daar deed het geen dienst als stokje.

De letters vervaagden een beetje en snel loste ik het probleem op door de letter L er alsnog los achter te plakken, net als de E die ik nog over had.

De letters van de naam werden vaag en niet meer duidelijk leesbaar. Tot mijn frustratie wist ik dat ik een of twee letters gemist had en ik had ze daardoor niet meer kunnen verwerken.

Uiteindelijk ontstond er, terwijl ik rechtop in bed zat, in mijn veilige slaapkamer met het blauwe behang en de gele vloerbedekking, het bureautje en mijn toen al gevulde boekenkast met kinderboeken en plaatjesboeken, de naam ‘Djie-z-ai-bel’.

Hakkelend herhaalde ik het. “Djié-z-ai-bel?” zei ik vertwijfeld en ik keek de man met de sik aan.

Hij glimlachte naar me en zei hoe goed ik mijn best had gedaan en hoe knap hij het van mij vond om zo ver te komen. Ik oefende nog wat op de uitspraak van de letters die

ik voor mijn geestesoog probeerde vast te houden en besloot het maar te verbasteren tot 'Jezaibel'. Voor mij als kind was het zeer duidelijk.

"Het is niet goed, hè?" constateerde ik, want ik begreep zelf ook wel dat ik de letters door elkaar gehusseld had, maar ik wist wel hoe ik al die letters samengebracht had en nog steeds herinner ik mij dat moment.

"Nee," zei hij en hij glimlachte liefdevol, "het is niet helemaal goed, maar voor nu laten we het zo, noem mij maar gewoon Jezaibel."

Ik accepteerde deze feiten en vroeg niet verder. Jaren later herhaalde hij zijn naam voor mij op dezelfde manier. Toen las ik met gemak zijn naam: 'Oliver J. Lodge'. Ondertussen noemde ik hem al die tijd al Jezaibel. Oliver Lodge zag ik qua gezicht erg duidelijk, maar zijn kleren leken een astraal, wit uitwaaiende energie te zijn, die ik als kind omschreef als een witte jurk.

Naast Oliver Lodge nam ik een jongeman waar met de naam Raymond, die ik soms in een legeruniform zag. De jongeman met het donkere haar en de scherpe neus vertelde meerdere keren dat onze zielen uit dezelfde zielengroep kwamen.

Terwijl ik de stadia van ontwikkeling op aards gebied doorleefde, van baby tot kleuter, van kleuter tot kind en naar jongvolwassene, was ik nog steeds redelijk tevreden met deze feiten en voelde ik niet een grote behoefte om op onderzoek te gaan naar hun aards geleefde bestaan.

Ik genoot ervan wanneer Oliver J. Lodge mij, samen met de soldaat Raymond en de grote groep lichtgevende gedaanten, kwam halen voor een uittrekking. Ik vond het heerlijke reisjes en stond te trappelen om mee te mogen. Oliver J.

Lodge nam mij mee aan zijn hand en liet mij op een speelse manier de dimensies zien waar men leefde na de dood.

Ik had gezien hoe hij mensen die net overleden waren opving en ze geruststelde. Ook nam hij mij op jonge leeftijd mee naar een ‘ander land’.

Ik was tijdens mijn aardse leven nog nooit in het buitenland geweest en ik herinner mij dat ik het geweldig vond om over de grenzen te kijken. Ik vroeg hem of we naar Engeland gingen, want dat was toch het land waar hij zelf vandaan kwam. Hij schudde echter zijn hoofd en zei dat we in de richting van Duitsland vertrokken, naar een nog verder liggend land. Ik had mijn schouders opgehaald, want alleen het astrale reizen en het gevoel thuis te horen bij Oliver J. Lodge maakten mij al diep gelukkig.

Hij legde mij op een kinderlijke manier uit, zoals hij dat altijd deed toen ik klein was, dat we naar een wetenschappelijk instituut reisden waar men samenwerkte om ‘de golven die door het universum gingen’ op te vangen via aardse apparatuur. Ik hield zijn hand goed vast, want ik vond het nogal wat, zo’n reis naar het buitenland. We kwamen in een ruimte waar meerdere heren in kostuum aanwezig waren die belangrijke dingen leken te doen.

Ik keek naar de apparaten die in de kamer stonden. Grote bandrecorders met enorme banden erin, zo leek het mij toe. Ik vond het imposant. Oliver J. Lodge vond het ontzettend interessant, want hij vond deze onderzoeken van belang voor de communicatie tussen de aarde en de hemel, maar dat begreep ik toen nog niet helemaal. Ik snapte niet alles waar Oliver Lodge over sprak, maar hij wilde zijn gedreven wetenschappelijke enthousiasme als een zaadje in mij planten in de hoop dat het later tot wasdom zou komen. Dat lukte, want wetenschap heeft mij altijd getrokken.

Ik beseftte dat ik mijn buitenlandse reis niet met mijn familie of vrienden zou kunnen delen, omdat ik met Oliver Lodge had gereisd. Ik was overtuigd van het feit dat ik daar beter niet over kon spreken. Ik had het gevoel dat ze me misschien moeilijk zouden kunnen geloven, maar eerlijk gezegd wilde ik het ook niet delen. Ik wilde datgene wat mij zoveel geluk en vreugde schonk voor mijzelf houden. Ik wilde geen energie steken in het uitleggen van dát wat ik zag, want doordat zij het niet zagen, was er een mogelijkheid dat men mij uit zou gaan horen en wilde overstelpen met hun denkwijze, of dat ik een defensieve uitleg zou moeten geven van wat ik ervoer. De kostbare tijd waarvan ik zo genoot, wilde ik niet laten beoordelen door mensen die het niet zouden begrijpen of die juist uit interesse zouden blijven doorvragen.

Oliver J. Lodge vertelde me over de sterren en noemde een sterrengroep met een moeilijke naam, die ik giechelend probeerde te herhalen, maar die ik maar niet fatsoenlijk uit kon spreken. Hij lachte met me mee als ik haperend de naam probeerde uit te spreken: “Cassiepetra ...?”

Hij schudde lachend zijn hoofd.

Samen zaten we voor het raam met de gordijnen wijd open en met open mond keek ik naar de donkere hemel. Hij wees mij de sterren aan en wees mij erop dat ik moest proberen te zoeken naar het ‘steelpannetje’.

Pas jaren later, toen ik volwassen was, ging ik aan de hand van de naam Oliver J. Lodge op onderzoek uit. Ik werd gedreven door nieuwsgierigheid naar wie hij was geweest, maar ook vele jaren tegengehouden door een innerlijke angst, want wilde ik mijn innerlijke leven wel ineens als realistische waarheid zien?

Het beviel me zo eigenlijk wel, want nu kon ik mijn twee levens scheiden en kon ik er goed mee omgaan. Uiteindelijk ging ik overstag door de kennis die het internet mij te bieden had. Ik durfde het niet alleen te doen en ging pas echt over de drempel toen er vrienden rondom mij waren die mij eroverheen hielpen. Zij zochten het voor mij op, terwijl ik ernaast zat. Nadat ze zijn naam hadden ingetypt, verscheen er een foto op het beeldscherm en ik dacht dat ik flauwviel, want het was mijn Jezaïbel.

Voorzichtig las degene mij voor wat er over Oliver Lodge stond geschreven: ‘Oliver Joseph Lodge was een Engelse natuurkundige en werd professor op zijn dertigste. Sir Oliver J. Lodge was geïnteresseerd in het leven na de dood, wat hij verklaarde met kwantumtheorie.’

Nauwelijks was ik van de schrik bekomen of er wachtte mij een tweede onthulling. De vriendelijke stem naast mij loodste mij kalm en rustig verder en las voor dat Oliver Lodge een zoon had waarmee hij, na diens overlijden tijdens de Eerste Wereldoorlog, contact probeerde te leggen via mediums. Ik kreeg kippenvel toen iemand zijn naam hardop voorlas: “Raymond.”

Ik kreeg dromen waarin ik de rustige stem van Oliver J. Lodge hoorde spreken, waarbij hij zei: *“We are part of a plan, my dear.”*

Boos werd ik dan wakker en riep in de donkere nacht: “Ik wil niet!”

Ik heb nooit angst gevoeld voor wat mij overkwam, maar ik kan niet zeggen dat ik stond te juichen toen Oliver J. Lodge mij liet weten dat het tijd werd dat ik mijn ervaringen, opgedaan tijdens mijn uittredingen, openbaar maakte, omdat we daarover afspraken hadden gemaakt voordat ik ge-

boren werd. Een enorme drempel doemde voor mijn ogen op, want ik voelde er helemaal niets voor, maar kennelijk had ik hem een belofte gedaan. En beloftes moet je inlossen, want zo zit ik nu eenmaal in elkaar. Het voelde als een juk op mijn schouders, want een leven op aarde waarin je ook nog eens geïnteresseerd bent in wetenschap en totaal niet kunt omgaan met alles wat ‘vaag’ voelt, maakt dat bijna tot een onmogelijke opgave.

Na enkele boeken te hebben gepubliceerd, bleek datgene waar ik voorheen angst voor had gevoeld, daadwerkelijk een ware kwelling voor mij te worden. Ik kreeg meteen een sticker op mijn voorhoofd geplakt met: ‘Spiritueel en in het bezit van een glazen bol’, en ik werd in een bijbehorend doosje gestopt, maar ik voelde mij niet fijn in zo’n doosje, want mijn ervaringen en gevoelens gingen een totaal andere en eigen kant op.

Er kwam een periode in mijn leven dat ik spijt had dat ik mijn verhaal wereldkundig had gemaakt. Het duurde jaren voordat ik hersteld was en gegroeid en sterker geworden was en genoeg innerlijke kracht en assertiviteit bezat om dit laatste boek te schrijven.

Dit boek heet daarom *De heilige belofte*, waarin ik de fases van uittreden zal beschrijven en duidelijk wil maken dat ik niet geïnteresseerd ben in spiritualiteit, maar dat Oliver J. Lodge mij grootbracht vanuit zijn kennis als natuurkundige, spiritist en onderzoeker naar telepathie.

In dit boek beschrijf ik uitstapjes die ik, op latere leeftijd, samen met Raymond maakte om mensen verder te helpen die overleden zijn. Overleden mensen die nog met extreme gevoelens kampen waardoor ze niet verder kunnen. Wij hel-

pen ze daarmee, zodat ze verder kunnen reizen in het licht van de derde dimensie.

Tevens liet Raymond mij, op volwassen leeftijd, tijdens uittredingen zijn laatste leven zien. Ik zag de plaats waar hij gestorven was en de plaats waar hij de eerste keer begraven was, voordat zijn lichaam naar een kerkhof werd overgebracht. Voor mijzelf was dat een prachtige beloning, aangezien ik van bewijzen houdt.

Voor het bewijzen van mijn beelden tijdens deze laatste uittredingen ging ik naar Ieper, waar Frans Descamps, vicevoorzitter van The Western Front Association, speciaal voor mij onderzoek had gedaan naar het leven van Raymond Lodge tijdens de Eerste Wereldoorlog. Frans is wetenschapper en hij was net zo verbaasd als ik toen alles bleek te kloppen.

Deel 1

Hoofdstuk 1

Hoe het allemaal begon

3 mei 1963

Ontwaken in een veel te klein lichaam was een schok, en hoewel ik meteen beseftte dat ik met iemand besproken had dat ik opnieuw zou worden geboren zodat ik de afgesproken taak zou kunnen waarmaken, had ik geen benul meer wat die taak was. Ik voelde alleen dat ik ‘gevangenzat’ in een veel te klein lijfje en me niets herinnerde van dát wat ik ooit was geweest. Er was alleen het nu. Het enige dat ik me nog vaag herinnerde was dat ik hier iets kwam doen, maar ik wist niet meer wat het was!

“Dat geeft niet,” sprak de man die naast mijn wieg stond liefdevol, “we helpen je herinneren.”

Ik was blij dat ik niet alleen was, want ik kende deze omgeving niet. Deze was mij vreemd, net zoals de stemmen die ik in de verte tegen elkaar hoorde spreken. Het waren mijn ouders op aarde, maar ook hen kende ik niet.

Het voelde koud, klam en kil in de aardse omgeving. Zo heel erg anders dan dáár, waar ik vandaan kwam en waar het zo heerlijk licht en aangenaam was. Ergens diep in mij voelde ik een vlaag van heimwee en wist ik dat het dáár zo licht was, zo vredig en zo liefdevol.

Mijn begeleider, een ietwat oudere man met zilverwit haar tot in zijn nek en een korte baard, gaf mij de tijd om

mijn omgeving in mij op te nemen. Rustig bleef hij aan mijn zijde toen ik de witte kleur van de stof van de wiegbedekking in me opnam en mij richtte op de geluiden vanuit de omgeving.

Ik vond het vreemd dat ik me wel herinnerde dat ik opnieuw geboren zou worden en dat ik ‘iets kwam doen’, maar kennelijk had ik mij niet goed beseft dat ik totaal afgesneden werd van mijn leven hiervoor. Ook miste ik het hele gedeelte van de zwangerschap en de bevalling. De stemmen van mijn ouders waren vreemd voor mij.

“Je wilde niet meer opnieuw geboren worden. De angst voor de wedergeboorte in een lichaam werd steeds groter,” vertelde de begeleider, die mijn gedachten kon volgen. Het verklaarde achteraf waarom ik meer dan twee weken te laat geboren werd en uiteindelijk binnen een uur ter wereld kwam, gebutst en gehavend, alsof ik eruit geduwd was. Er zat een boosheid in mij dat ik het traject van leren functioneren met een lichaam weer helemaal opnieuw moest doen. Ook de afhankelijkheid van anderen, die voor je moeten zorgen tot je dat zelf (weer) kan, gaf mij een machteloos gevoel, want ooit en nog niet eens zo heel lang geleden was ik een jonge vrouw geweest die veel kennis bezat en gelukkig was in het land van het licht. Op een of andere manier kwam die herinnering er weer doorheen glippen. Ik was een jonge vrouw geweest, vol zelfvertrouwen. Geaccepteerd, geliefd en totaal een met de omgeving waar ik vertoefde, als één geheel, als één familie.

Maar nu ineens zat ik in dat veel te kleine lijfje, dat zo kil en klam aanvoelde, maar met een ‘geest’ vol kennis, die als een rozenknop lag opgevouwen in mijn binnenste. Die rozenknop moest ontwaken en de ruimte krijgen om te groeien, net als mijn lichaam. De kennis zou ontluiken naar-

mate ik opgroeide, totdat de roos volledig tot bloei zou komen.

Vanwege de heimwee en het verlangen om zo snel mogelijk terug te keren naar het land van het licht, ontstond er een vorm van haast. Ik wilde zo snel mogelijk alles afmaken om terug te keren. Maar ja? Wat was het ook alweer wat ik hier kwam doen?

We spraken met gedachtenantal en ik vond dat helemaal niet vreemd. Het was juist iets natuurlijks, wat op dat moment nog dichter bij me stond dan die vreemde wieg en die vreemde slaapkamer.

“Laat het gaan,” zei de man, “de wet geldt dat je herinneringen vervagen en dat je opnieuw begint.”

De energie van mijn begeleider leek de halve kamer in beslag te nemen, terwijl ik me verbannen voelde omdat ik, met mijn energie, in een lijfje was ‘gepropt’. Een lijfje waarmee ik niets kon beginnen, want ik kon zelfs mijn hoofd niet optillen. Het rook er ook zo apart en ik vond de geluiden om me heen erg luid klinken.

Waarom zat ik vast hier? Waarom had ik ineens een vader en een moeder, terwijl de man naast mijn wieg als een vader voor mij voelde? Als een kuiken dat uit het ei kwam, had ik hem als eerste ontmoet en voor mij was en werd hij de belangrijkste op de wereld. Hij was mijn vader!

Hij glimlachte: “Ik ben je zielenvader en ik zal altijd bij je in de buurt blijven vanuit de hogere wereld, het land van het licht. Telepathisch ben ik altijd heel dicht bij je. Hier op aarde heb je een aardse vader en moeder nodig. Je hebt een taak waaraan wij je zullen blijven herinneren. Als je later klaar bent, mag je terug naar ‘huis’. Naar hen, die je nu achter hebt moeten laten, naar de plaats die je zo vertrouwd en eigen is, bij je zielengroep.”

“Maar ik zit hier vast,” snikte ik, “ik zit vast in dit lichaam.”

“Je geest kan nooit gevangen worden. Probeer je te concentreren op de stemmen die van beneden komen en probeer te kijken wie het zijn.”

Verheugd ontdekte ik dat ik, hoewel gehinderd door een koord, kon gaan en staan waar ik wilde. Ik werd me bewust van een verbintenis met mijn lijfje dat mijn vrijheid nog wel enigszins beperkte, maar ik kon wel uit mijn lichaam gaan om rond te kijken en dat deed ik ook. Uit mijn lichaam gaan was niet het enige dat ik bleek te kunnen, want ik kon ook de gedachten van de mensen in mijn nieuwe omgeving opvangen.

Hier ligt de blauwdruk van de eerste lessen om uit mijn lichaam te kunnen gaan. Hoewel ik hem als kind ‘Jezaïbel’ noemde, zoals ik in de inleiding heb beschreven, zal ik hem in de rest van mijn verhaal ‘Oliver’ noemen om verwarring te voorkomen.